

אגוזים גם לגיל הרך

תינוקם של עינת ויאיר שחר ייווד רק בעוד שלושה חודשים, אבל הם כבר שוכרים לעצמם את הראש בעניין הפעוטון אליו ישלחו אותו, או אותה. שניהם טיבעונים, והם לא רוצים שילדם ילך לגן גיל, ויראה איך ילדים אחרים אוכלים בשר וממתקים.

כאשר החלו להתעניין בנושא, נר-המו לגלות שמלבד הגן שבמושב ה- צימחונים אמירים, בגליל העליון, אין בארץ רבר כזה. מחוסר ברירה, הם החליטו לפתוח גן כזה בעצמם, באזור תל-אביב.

גננת טיבעונית כבר יש להם, והיא בהמתנה. עכשיו הם מחפשים את הילדים, בעזרת מודעות כביטאון ה- צימחונים ובחננויות למוצרים מן הטבע.

גננת נגד סיגריות. עינת ויאיר, בני 22, מתגוררים במושב נטעים ליד ראשון-לציון. היא סטודנטית לצר-פתית, הוא עצמאי, בעיסקי שיווק. היא הגיעה אל הטיבעונות בהשפעתו. הם

טיבעונית שחר ירקות ומעט לחם חי

אוכלים בעיקר ירקות, פירות, אגוזים למיניהם ומעט קיטניות ולחם חי. הפעוטון יהיה בסיגנון הגן הפתוח. אמר יאיר. עם הרבה שיתוף-פעולה מצד ההורים, שיוכלו לבוא לשם בכל עת שירצו. להציע רעיונות ולתרום כל אחד כמיטב יכולתו. יהיו הרבה טיולים בטבע ויאכלו שם רק אוכל טיבעוני, כולל ממתקים טיבעוניים, בלי צבעי מאכל וחומרים משמרים. הגננת תסי-כיר, בשפה פשוטה, למה לא טוב לאכול בשר, לשנות אלוהול ולעשן סיגריות. טוב שהילדים יקלטו את הרברים האלה כבר בגיל הרך הזה.

תולדות

המיליון שרחץ מתים

הצאר הרוסי ומישמריה-הבור היהודי

הוא היה מיליונר (בלידות שטר-לינג) בגיל 20 ולמרות זה היה במשך שנים "לאוואדור" (רוחץ בהתנדבות גזירות-מתים ומכין לקבורה). הוא חילק במשך שנות חייו הארוכות הרבה עבודות מיליונים, אבל לא היה פתי. כאשר קבוצת ירושלמיים הודיעה לו כי הם עומדים להקים סיפריה על שמו, הוא שלח להם שטר של חמש לירות (ועד מהרה שטמו הירושלמיים את שמו מן הסיפריה).

זה היה, כמובן, סר משה מונטיפיורי, שרבות דיוקנו, בארגמן-סגול, קישטה את שטר עשר הלירות, כאשר הלירה עוד היתה ליהודי. בשבוע שעבר בלוא 100 שנים לפטירתו, בגיל כמעט 101 (לכך חסרו לו עוד שלושה חודשים), ושבו סיפורו על הצלחותיו המיסחריות (חברת ביטוח-החיים הראשונה בנגב-גליה, אלאיינס, עסקי-בורסה, בנקים ומסילות-ברזל) ועל הצלחותיו הציבוריות (היהודי הראשון שזכה בתואר סר-העולם הזה 2501

הסיפור זיעזע את המדינה כולה וגרם לגל גובר של שינאה. זה תואר כמעשה חבלני נוסף. אך כבר בהתחלה עורר הסיפור תמיהות רבות. עכשיו פסל בית-המישפט את גירסת הילד, וקיבל את גירסת הנאשם

לו מפי רודו של הנאשם, רופא בכית-החולים אל-נאצר, כי גדאללה היה כעבר בטיפולים פסיכיאטריים, ושהוא מקבל תרופות. אולם הבדיקה השיטתית שנערכה לנאשם בישראל קבעה שהוא מסוגל לעמוד לדין ולשאת בכל עונש. הרופא שבדקו כתב שהנאשם משתף פעולה, ועונה בחיוב על כל שאלה.

כאשר הציע הסניגור לנאשם לשי-לוח אותו לבדיקה פסיכיאטרית פרי-טית, סירב גדאללה. הוא הסביר לסניגור כי בבית-המעצר הוא מותקף מדי יום גם על-ידי העצירים, וגם על-ידי הסוהרים. כולם מכים אותו ומתי-עללים בו. גדאללה אמר שכל רצונו הוא רק לסיים מהר את המישפט ולעבור לבית-הסוהר בעזה, שם לא יתעללו בו.

נאשם אבריסעיד (מולנים) החר הוליד יונה

עבירה בזויה

ה שופט ארמונד לוי קיבל את תיקון כתב-האישום, שבו חזרה בה התביעה מהגירסה שהעלה הילד, שהוא נחטף באוטובוס. סעיף האישום על חטיפה בוטל לחלוטין. בית-המישפט קבע שהנאשם ניצל את תמימותו של הילד כאשר סיפר לו את סיפור היונים, ואחר-כך ניסה לעשות בו מעשה-סדרום. בית-המישפט ראה במעשה זה את אחת העבירות הבזויות ביותר, וביטא זאת בעונש החמור שהטיל על הנאשם - שש שנות מאסר בפועל.

ה אם היו חוקרי המישטרה מאמינים לרמי (שם בדוי, השם אמיתי נאסר לפרסום על-ידי בית-המישפט) אילו היה מספר גמ, כי הערבי, שחטף אותו בצהריהום והעבירו באימו-סכין מאוטובוס לאוטובוס כתחנה המרכזית הנומה אדם, היה בגובה של שלושה מטרים והיתה לו עין אחת במרכז מיצחו?

רמי הגיע לתחנת-המישטרה בתחר-לת יוני, וסיפר את סיפורו מסמרי-השיער. הוא סיפר שנסע באוטובוס מס' 31 כאשר ישב לידו ערבי ושליף סכין. באימוי הסכין הכריח אותו הגבר לתחנה המרכזית בתל-אביב לעבור לאוטובוס השני, הנוסע לרמלה, כאשר הגיעו לבית-דגון, גרר אותו הערבי מהאוטובוס, כאשר ירו האחת אחות ביד הילד וידו השניה לפתת את הסכין. החוטף גרר את הילד לפרדס סמוך, ושם ניסה לעשות בו מעשה-סדרום. באומץ ובתושיה הצליח רמי, אחרי מאבק קשה, להימלט ולהעיק מישטרה.

רמי, בן 14 וחצי, סיפר את אותו הסיפור גם לאביו, אחד ממנהיגי "כך" בראשון-לציון, האב ערך מייד מסיבת-עיתונאים, שבה הרגיש את גבורת בנו ואת שיפלותו של החוטף הערבי המסוכן.

המישטרה יצאה למקום ומצאה את הערבי ללא קושי. הוא ישב לו על ספסל של תחנת-אוטובוס, ולא ניסה כלל לברוח. הילד זיהה אותו, והערבי נעצר, יתכן שחוקרי-המישטרה התפלי-

לא נסיון חטיפה, אלא מעשה מגונה

למרות שגדאללה הודה שניסה לעשות מעשה-סדרום בקטין - עבירה שהיא אכן חמורה ביותר - נותר פער גדול בין התנהגותו למעשה ובין ההתנהגות שייחס לו הנער בסיפורו.

אף לאחר העונש החמור נראה הנאשם שמח, שסוּחֵיטוּף יוכל לחזור לכלא בעזה ולא יהיה נתון להתעללות תמידית מצד האסירים והסוהרים. בית-המישפט המליץ כי עניין המכות ייבדק, ושרות בתי-הסוהר ידאג שלא יישנה.

כאשר התפרסמה תמונתו של גדאללה בעיתונים, התברר כי הוא חשוד במעשי פריצה בכארי-שבע, שם עבר קודם לכן. הוא הועבר לבית-המישפט שם, ושפט גם על כך.

אילנה אלון

שרט ונשך, התוקף שרט ונשך גם הוא, וגרם לילד שריטות בגבו. אולם כאשר הצליח הילד להתחמק ולברוח, לא רדף אחריו גדאללה, והניחו לנפשו. כאשר הגיעה הפרשה לידי הפרקליט אברהם פכטר, לא יכול להחליט איוו משתי הגירסות הסותרות היא האמת. הוא כתב כתב-אישום חלופי, שבו כלל את גירסות שני הצדדים. הוא האשים את גדאללה בחטיפה וגם במעשה מגונה, בניסיון למעשה-סדרום ובחבלה גופנית.

בית-המשפט מינה לנאשם סניגור, עורך-דין שימעון שובר. הסניגור שוחח עם הנאשם, והתרשם שאיננו שפוי. על כן ביקש לשלחו לבדיקה פסיכיאטרית. בינתיים התקשר הסני-גור עם מישפחת הנאשם בעזה, והתברר

של הידי. הוא לא ידע כלל על חטיפה ושימוש בכוח.

הוא סיפר כי פגש את הילד כשפתי-הים בתל-אביב, אחרי שלגם כמה כר-סיות קוניאק. הוא אמר לילד שיש לו יונים נפלאות, שאותן הוא מחזיק ליד בית-דגון, והומיך את הילד לראותן. השניים הלכו יחדיו ברגל עד לתחנה המרכזית, ושם עלו על אוטובוס הנוסע לרמלה. עבור שני הכרטיסים שילם הערבי.

כאשר הגיעו ליד בית-דגון ירדו, והלכו יחדיו עד לפרדס סמוך. רק כאשר אמר לו לפתע הגבר שהוא רוצה לשכב איתו, נבהל הילד והתחיל להתנגד בכוח. או שלף הערבי אולר, ואיים על הילד.

המאבק בין השניים היה קצר, הילד

או קצת, כאשר ראו שהחוטף הנוראי אינו גבוה מהילד שנחטף, והוא אף רזה מהילד.

עזה עדיפה

כ אשר הובא החשוד, גדאללה אבריסעיד (26) להארכת מעצרו בבית-המישפט, צולם בידי צלם חד-שות. התמונה שהתפרסמה הראתה בכירוד שהוא הוכה, ושפניו חבולים ושרוטים. אי-אפשר היה לייחס חבלות אלה לילד הגיבור, מכיוון שהילד רק שרט את התוקף, הוא לא היכה בפניו, ולא השאיר פנס ליד עינו.

גדאללה הודה מייד במעשיו. אך לם סיפורו היה- שונה מאוד מזה

בספר-הבישול שחיברה) ובהם עשה מאמץ בלתי-פוסק לכיוון אחד: להחזיר את היהודים למלאכת-כפיים.

לשם כך הקים את טחנת-הקמח בירושלים (העומדת על מקומה מול חומת העיר העתיקה, יחד עם כיכרותו האישית של מונטיפיורי, עד עצם היום הזה). לשם כך ביקש להכור 200 כפרים בגליל, כדי ליישב בהם יהודים החוני-רים לחקלאות. לשם כך נטע פרדסי-בוטן (של פרייהרר, רימונים, תאנים

ובמשך 44 השנים הבאות, נשיא הקהילה היהודית בכריטניה הגרולה; הקפיד לא לחלל את השבת ולעיתים הלך חמש שעות ברגל לקיים פגישה בשבת, ובלבד לא להשתמש בכיכרה, והוא נטל עימו למסעותיו, ואלה היו רבים מאוד, שוחט צמור, כדי שלא ייכשל במאכלות-טריפה).

שיבצה עם המסעות האלה ערך מונטיפיורי לארץ-ישראל (בדרך כלל, בלוויית אשתו, יהודית, שנודעה גם